la humanitat

Fundador: Lluís Companys

Red. i Administració, Pelai, 56, 2.on

Telèfons 16407 i 16408

Imprenta: Carrer Sardenya, 202

Telèfon 55758

Any II — Barcelona, 8 de març de 1932 — Núm. 103

ELS VENÇUTS

Tots els qui gaudiren dels privilegis que concedia la monarquia als seus aduladors i trafiquejaren amb els tèrbols negocis de la Dictadura, no es resignen a la consolidació de la República. I per dificultar el desenvolupament de les Institucions democràtiques empren les armes, els arguments, els mitjans més innobles.

A mesura que s'avença en l'obra de reforma legislativa, s'intensifica la pressió dels monàrquics emboscats.

A les penyes de cafès, les tertúlies dels cercles aristocràtics, a les reunions familiars dels criats de l'ex-rei, en les rodones de Borsa, allí on es pot, els monàrquics treballen per desacreditar la República.

Seria interessant esbrinar qui són aquests senyors que a la Borsa vigilen curosament que manqui tendència a l'alça algun valor per córrer immediatament a la posició baixista, reventant tot intent de nota optimista en ordre als canvis i les cotitzacions.

Seria curiós saber que ha passat a una societat de "gentlements" que hi havia installada a un passeig de la ciutat, el pis del qual està per llogar.

Fóra també d'interès saber en què mataren el temps els dies de Carnavel aquells senyors i aquelles dames que quan la Dictadura no mancaven a la rua. Item que fan els antics abonats al Liceu que lluïen tant a gust els llurs brillants, els escots i la immensa vanitat estúpida que caracteritza la nostra aristocràcia del diner i dels pergamins...

I en ordre a la Beneficència, Com és que ja no es parla com abans a so de bombo i platerets d'aquelles institucions i aquells ropers on es distingien tantes ànimes caritatives de la bona societat que omplenaven amb llurs cognoms coneguíssims les planes dels diaris?

La ràbia que masteguen els vells criats del Borbó es ben palesa. No podent atacar la República donant la cara, cerquen covardament la manera de desacreditar-la. Fan córrer que res no hi ha segur, que la crisi arriba a totes les classes socials empobrides per la política sectària del Govern republicà, que anem a una catàstrofe, que el millor és reduir el to de vida i recloure's a la llar, previnguts, però, per si arriba l'hora de fugir davant les persecucions que amenacen al capital i la riquesa.

Això justifica la necessitat d'una enèrgica política d'esquerra. Les calúmnies, les maniobres i les facècies d'aquesta xurma reaccionària han d'ésser contrarrestades i aniquilades per una actuació i una propaganda actives i persistents que exaltin l'optimisme republicà i el sentit constructiu de la Revolució triomfant.

Cada dia és més necessari aquesta afirmació esquerrana. La República ha de donar la sensació que ha acarat per sempre més, el predomini de les oligarquies que asfixiaven el país vivint amb l'esquena dreta, explotant iniquament els treballadors, els pagesos, la dependència mercantil, fent befa de les lleis i de la moral.

Que sapiguen què só, i si us plau per força, es resignin aquests burgesos monàrquics a ésser els vençuts en aquesta hora de redreçament del poble i de justícia social.

—PROU!

"Dibuix de Raemaetrers.)

Certa premsa francesa no s'esmena

Encara un diari francès, i com de costum és **Excelsior**, *que parla d'Alfons XIII de la següent manera:*

"El rei Alfons XIII ha estat rebut a El Cairo pel rei Fouad amb el qual ha dinat. Aquesta visita no ha revestit cap caràcter oficial."

Excelsior *s'entossudeix a donar aquest títol de rei a un home que no és ni un ciutadà com els altres, puix no gaudeix ni de drets civils, ni té autorització per a viure en el seu país per haver-lo traït i robat. Les Corts Constituents varen decidir que Alfons XIII no podia usar cap títol i que així seria comunicat als Governs estrangers, Ambaixades i Consolats.*

Excelsior *vol suposar que Alfons XIII pot encara parlar oficialment amb un rei que governa—això de governar és un dir—i tractar de coses que poden interessar als seus països. El diari parisenc no ha volgut acceptar el fet del 14 d'abril, que ocasionà el destronament d'Alfons XIII i la pèrdua absoluta de tots els títols i representacions i honors que tenia aquell senyor mentre fos rei.*

Excelsior *sovinteja aquest fet per tal de donar un aire d'interinitat a la República espanyola. Sembla voler fer entendre que la República espanyola té encara un rei a l'estranger amb probabilitats de tornar.*

Excelsior *s'equivoca i nosaltres insistim, amb un estimat confrare de la nit, que valdria la pena de crear un organisme que controlés aquestes tossuderies de certa premsa estrangera i posés les coses al seu lloc cada vegada que fos necessari.*

Alfons XIII va ésser destronat i expulsat d'Espanya. Nosaltres exigim que a l'estranger continuï essent l'ex-rei i l'home indesitjable al seu país.

focs de bengala

HI HA UN PLOBLEM CANDENT

No exagero. Hi és. Tots el coneixem i, qui més qui menys, en toquem les conseqüències. Aquest problema és greu, gravíssim. Equival a una argoa posada al coll de la ciutat i de Catalunya entera. Es l'atur forçós, la fam, la misèria, el dolor, el pauperisme, la tuberculosi, la desesperança... Totes aquestes coses a la vegada, i unes quantes més.

No invento res. Jo voldria que tots aquells que per la seva feina professional tenen el deure de pujar i baixar escales a les barriades humils, volguessin dir, amb el cor a la mà, allò que hi observen i hi constaten. Tothom convindrà amb mi que contorba i deprimeix l'esperit veure per carrers i places tants de centenars d'homes, dones i criatures a caça d'una almoina. Però això no ésres, un simple foc d'encenalls, comparat al que s'esdevé dintre les cases... No tothom és bo per sortir a estendre la mà... I en l'interior de les vivendes sordides dels desheredats, són a centenars de milers els quadros patètics, impressionants, de malalts que es moren de consumpció sense cap mena d'assistència, de dones que crien fillets esqualids, amb la et d'uns pits que la manca d'alimentació asseca, d'anèmies i clorosis que devoren implacablement els pobres organismes desnodrits... De gent que viu de miracle, devorant les més inversemblants espècies...

I tota aquesta gent, en la seva immensa majoria, no és dropa ni gandula... Es gent que s'està morint de ganes de treballar.. Que ha treballat sempre, tota la vida, i, bé o malament ha anat menjant i pujant els fills... No són com algú suposa, població pervinguda. En sabem a dotzenes de dotzenes, tan catalans i tan barcelonins com nosaltres mateixos. Exemplars vivents d'aquells obrers cor-oberts i generosos que tant estimà Ignasi Iglésies... Aquesta bona gent, santa gent, no té un pa a la post... Els modestos industrials que els venien "amb llibreta" ja no poden donar-los més crèdit... Porten deu, dotze, vint setmanes, alguns d'ells mesos i mesos, patint de passió d'ànima, veient co mla muller, ha de desembarassar la casa de tot allò empenyorable, suportant els freds i les gelades sense flassada al llit, si és que llit queda... Veient els petits, que no tenen aliments, demacrar-se i esllanguir-se poc a poc sota els parracs que ja no admeten pedaços... Viure sota el pesombre del llançament, en absoluta indefensió contra les dureses de la vida...

I cada dia hom tanca més indústries, la qual cosa vol dir reforços per a l'exèrcit dels deseheredats... Aviat als nostres barris modestos, més que els homes de l'Iglésies, hi viuran els ex-homes gorkians.

El Govern, les corporacions públiques, ocupadíssimes amb resoldre afers "transcendentals" com el divorci i altres endròmines semblants, que tenen espera, no es percaten de què res no es tan perillós com permetre, creuantse de braços, que tot un poble caigui en la desesperació. Hom diu per tot consol, als que pateixen la terrible plaga, que aquesta és general al món i que a tot arreu s'esdevé el mateix si fa o no fa. No podem creure que així sigui. Cert que l'economia del món es ressent, cada dia més, de la incompetència interessada del capitalisme, que li cava ella mateixa la fossa,.. Però això no ho aneu a contar al que té gana i veu com els fills se li moren de necessitat, d'abandonament... Raons i estadístiques són eloqüents per al que va tip... El que va afamat vol pa i no vol raons.

Cada dia es registren més atracaments. Allò que resulta miraculós és que no siguin més freqüents i més tumultuosos... Tota una multitud famèlica, deixada de la mà de Déu, no pot tenir gaires escrúpols... No tothom és bo per captar o anar en recerca de "la sopa"... Jo no defenso els atracadors professionals, que voldria veure tots installats a la Guinea, però m'explico que la negror d'una vida miseriosa i sofrent engendri atracadors circumstancials. I qui tindrà la culpa de què hi siguin?...

No hi ha dret a perllongar indefinidament la promulgació de la llei agrària, de les lleis socials... No és tolerable que la República trigui un dia més a donar satisfacció als que varen dur-la, esperançats en una major Justicia social... Caldeclarar immediatament la guerra, guerra a mort sense quarter, a la fam i a la manca de feina... Mobilitzem tot allò que calgui mobilitzar, tal com fariem si un intrús ens envais el territori o es suscités un aixecament carlí o comunista... Si aleshores treuriem els diners amb "forcepa" per a sostenir una campanya cal que, sigui com sigui, el treiem d'allà on n'hi han. No fa molt, una princesa ha estat afavorida amb una restitució de dotze milions. No podia esperar-se una mica aquesta bona senyora?... Si no volem anar al caos, pensem que el mal vol una medicina d'urgència.

J. M. FRANCES.

La senyoreta Neus Catasús, que ha estat agraciada amb el títol "Miss Gràcia" 1932.

cada dia...

Butlletí del temps

Una nit esplèndida, tota blava i carregada d'estels. La primera nit que ha tingut olor de primavera.

Després del temps fred i rúfol d'aquests passats dies, ja ens convenia.

Atracaments

A la carretera de la Rabassada—carretera d'esport i d'aplec, de Casino i d'aventura més o menys galant—hi han hagut nous atracaments.

Quatre homes, pistola en mà, deturaven els automòbils i exigien als seus ocupants els diners i les joies. Es reuniren cinc automòbils amb els ocupants corresponents. Ocupants que es deixaren atracar amb tota correcció.

Això ens recorda el conte d'aquells trenta gallecs que els sortiren dos lladres i els robaren. I, per a explicar el fet d'haver-se deixat robar, deien:

—Es que nosaltres anàvem sols!

Societat de Nacions

El passat dia 5, a Ginebra, es pronunciaren vint-i-dos discursos. Ja són discursos. No es poden pas queixar els amics de l'oratòria.

Vint-i-dos discursos en una sola nit!

Què hi hauria dit el senyor Gualde, ex-pupi, pintoresc presentador de Melquíades Alvarez i company de taula de Lerroux?

Una senyora

Aquest infant tenia un rostre pàl·lid, groc d'anèmia. Aquest infant anava pobrament vestit.

Aquest infant, distret, ha pujat al tramvia sense heure esment que els seus familiars es quedaven en terra. Ja lluny el tramvia, l'infant s'ha posat a plorar desconsoladament.

El cobrador ha fet deturar el tramvia per tal que l'infant baixés. I una senyora s'ha aixecat, ha agafat l'infant i ha baixat amb ell, disposada a acompanyar-lo, a no deixar-lo.

Era una senyora, una veritable senyora.

BRIAND

Un altre cop els parisencs veuran funeralles nacionals. Cavalls engalanats de negre, carrons silenciosos, generals, soldats, ministres, gentada vinguda de per tot arreu.

Briand és mort, després de Foch, Jofre, Clemenceau, Loucheur i Maginot que van portar l'emoció pels carrers de París amb la seva darrera embolicada amb la bandera de tres colors.

França perd un a un els homes que treballen per aquesta mística de la pau.

La França militarista i darrerament reaccionària, va posar a Briand en situació difícil. Briand, derrotat a Versalles, quan l'elecció del President de la República, va quedar eliminat de la política francesa. Laval i Tardieu, al servei de les banques i de les grans indústries, no podien tolerar un moment més, la superioritat de l'home de Locarno.

Briand, president de la República, era la consagració de la idea de pau a França. Era la concòrdia amb Alemanya, passés el que passés. Era també l'odi dels nacionalistes alemanys i de la gent d'Acció Francesa, que podien ocasionar dificultats d'ordre interior i exterior.

Es per això que Laval i Tardieu, eliminaren Briand, que ha mort materialment ahir, però que políticament ja feia dies que ho era.

La idea de pau, és una cosa simplista i Briand amb Stresemann, Kellogg i altres ho havien comprès així. Per això va sortir la idea del desarmament que és encara una altra cosa d'una simplicitat emocionant.

Desarmament, que no vol dir altra cosa que no usar les armes per cap motiu, és interpretat per tots els delegats de les conferències, d'una manera completament oposada.

Briand, anava decidit a les conferències del desarmament, per a obtenir-lo. En el darrer temps de la seva vida, s'havia consagrat completament en això i en feia una mística, apartada de les exigències de la política.

Briand havia esdevingut un home d'Estat en el sentit més complert del mot. Un home d'Estat que pertanyia a tots els Estats d'Europa i que proposava el màxim, convençut que l'obtindria perquè Briand s'havia tornat una mena d'apòstol d'aquesta pau tan desitjada per tots els homes de la terra, que no són mal nascuts.

Briand ha volgut fer-se perdonar, agafant la bandera de la pau.

La senyoreta Joana Constanso, elegida "Miss Poblet" 1932

LA CONXORXA BORBONICA

Alfonsins, carlins purs i nous carlins

Així titula "Luz" un article, del qual copiem els paràgrafs següents:

"Este manifiesto carlista nos movió a indagar algún detalle màs de la maquinación. Según nuestros informes, la idea partió, naturalmente, del destronado, pero tropezó en los primeros momentos con la oposición de los carlistas antiguos. Fué necesario enviar un emisario — un ex ministro — a Roma a ver a cierta persona que, con su influencia, consiguió de D. Alfonso Carlos — el tío de D. Jaime — la aceptación, siempre que los carlistas españoles estuvieran conformes con ella.

Fué entonces cuando se constituyó una Junta Suprema del Carlismo, en la cual entraron los "nuevos carlistas" en gran mayoría. Posteriormente fueron convocados los jefes regionales, pero únicamente se llamó a los transigentes. Muchos jefes regionales, de gran prestigio en el carlismo, no recibieron siquiera la citación, sino que, por el contrario, se evitó y esquivó su presencia.

Los viejos carlistas ven en todo ello una maniobra alfonsina. Los alfonsinos son los que mandan y manejan dentro del carlismo como en su propia casa. Esta intromisión, esta absorción es la que ha producido el malestar y la desidencia. Los alfonsinos tienden a eliminar del carlismo a los disconformes y probablemente conseguirán — dado su dominio absoluto — la expulsión. "De fuera vendrà quien de casa me echarà", decían en su manifiesto.

La mejor prueba — dicen — de la maniobra es que, a pesar de haber enviado el manifiesto de protesta a todos los periódicos, la prensa monàrquica lo ha ocultado cuidadosamente porque estorba sus planes.

Al parecer, el destronado tenía esperanza en las fuerzas carlistas, que considera las únicas capaces de lanzarse a la guerra civil, pues no tiene confianza ninguna en el arrojo de sus partidarios.

Los calistas conocen una frase suya, una frase típicamente borbónica: — Los aldeanos carlistas seràn mis senegaleses.

Pero los carlistas sinceros no quieren hacer este papel de negros.

También se dice que el manifiesto del ex rey es auténtico; pero en vista de que el Gobierno francés ve con disgusto que se conspire en su territorio, el ex rey lo ha desmentido, con lo cual cree salvar la lealtad debida al Gobierno que le permite residir en territorio francés."

L'afer de les noies comunistes

No es tracta de cap cas de tràfic de blanques. – Per via diplomàtica es formula una petició al representant soviètic

Aquest matí ha visitat el governador civil, l'alt empleat de la repressió de tracta de blanques, senyor Ribelles.

Segons hem pogut averiguar, l'objecte de la visita era per posar al corrent el governador del cas de les noies

Les informacions primeres de LA HUMANITAT han vingut plenament confirmades posteriorment.

Avui dia pot assegurar-se que un bon nombre de noies comunistes s'han traslladat a Rússia per pròpia voluntat i sense que la policia espanyola es donés compte de l'anada.

Diverses de les famílies d'aquestes noies han rebut ja lletres donant-los compte de la seva arribada i de com viuen a la Rússia dels Soviets.

Hem tingut ocasió de contemplar alguna d'aquesta correspondència i en ella les noies sols tenen paraules d'elogi pel règim en que es troben.

Dues postals hem vist. En una d'elles, una tal Maria explica com la reproducció fotogràfica de la postal, és el menjador d'una guarderia d'infants. Aprofita el cas per lloar el sistema.

L'altre postal és reproducció d'una fàbrica i la que signa "Maria Córdoba" que no és el veritable nom de la noia diu que es troba excellentment i que sols li fa por el fred. Diu que estan a deu sota zero, però que li han dit que arribaran encara a vint o trenta graus sota zero.

Res no revela en les signants una disconformitat amb el seu estat.

Es clar que és precís tenir en compte que si es queixessin o tinguessin una crítica desfavorable contra el règim les seves lletres no arribarien, degut a la censura roja.

Però el fet concret interessant és el de que aquestes noies es troben en lloc segur i no pas precisament sota cap organització de tracta de blanques.

Ara ha estat precís la comprovació per vies alienes a les oficials per capacitar-se de la realitat dels fets.

Quan ja és tard volen aplicar-se mesures i procediments que a cap resultat pràctic poden conduir. No sabriem explicar-nos com és l'entitat encarregada de continuar les gestions d'aquest afer, comprovat com està que no es tracta de res relacionat amb aquest extrem.

Es digne d'anotàr el cas que algunes de les famílies de les noies desaparegudes han negat la seva autorització per reclamar-les. Altres, però, han encomanat la seva tornada i és basantse en aquestes reclamacions que ha pogut encarregar-se per via diplomàtica als nostres representants a Ginebra que formulin demanda per a la tornada de les menors que sense el consentiment patern anaren a Rússia.

Es a dir, que es plantejarà una qüestió de dret internacional i és precís tenir en compte que Rússia no té la retroactivitat en cap ordre amb Espanya per comprendre com seran inútils les gestions.

Per altra part, tot "camarada" que arriba a la República soviètica passa a incorporar-se a la nacionalitat de "la pàtria dels treballadors", segons els directors de la dictadura proletària anomenen a la Rússia, i, per tant, tot el dret civil que podria tenir el nou arribat queda sense reconeixement.

Ara bé. La policia espanyola no ha sabut evitar la sortida d'unes menors de la seva pàtria. Ens atreviríem a afirmar que el Governador si sabia d'aquest afer no era pas per la policia, sinó per les dades que li hagués pogut donar la Comissió de la Tracta de Blanques. D'ací el seu error en les seves manifestacions.

Volem nosaltres avui seguir orientant als uns i als altres. Fa uns dies sortiren de la nostra ciutat un grup d'individus en direcció a Rússia. Els uns tenien permís patern i segons tenim entès altres no el tenien. Aquest grup el formaven militants del partt comunista espanyol. Sap això la policia? Es que també tindrà de saber-ho la tracta de blanques posat que hi anaven senyoretes?

De moment aquest grup només ha anat a Rússia per uns vint dies a assistir a un objecte determinat i els que vulguin podran quedar-s'hi. Com han sortit aquests individus?

Nosaltres ja no podem concretar això, posat que no tenim els elements que tenen aquells que veuen obligats a saber-ho i no ho saben.

comentaris

Elegància i patriotisme

La "traca" petenera del clericalisme nostrat, el famós "D. I. C.", ens ja obgecte en la seva darrera edició, d'una atenta i ben educada manxeta, molt adequada a la mentalitat baixament sacristanesca que informa el contingut de l'esmentada publicació. Apropòsit d'haver arribat, un dia d'aquests, LA HUMANITAT, *a la publicació del seu número que fa cent, ens obsequia amb una fibladeta que sembla inspirada pel rector de Vallfogona, poeta que, com sap tothom, va dedicar una inspirada poesia a la comuna de casa seva.*

A nosaltres no ens ve de nou ni ens fa cap mena de fred ni calor tot allò que faci, digui, escrigui o defequi el "D. I. C."... Es més, entenem que la seva missió com a gos, que ell mateix així es titula i retrata, quan surt al carrer, és aquesta. No cal ésser molt viu per adonar-se de quina és la missió dels gossos quan els treuen a... passejar. Però no ens agrada gaire que el periodiquet cani es permeti el luxe d'aixecar la pota a la llinda de la nostra casa. Volguem o no volguem, per raons de netedat i higiene, ens veiem obligats a empunyar l'escombra i foragitar-lo d'ella.

Allò de què... LA HUMANITAT *ha arribat al número cent... bon profit li faci", etc., etc., una de dues, o no té cap mena de solta o obeeix al desig, molt elegant per cert, en tots els ordres, de donar al mot "cent" la significació que va imposar-li Felip V, el "rei i lladre quinze voltes" que engrillonà Catalunya, el qual, al cap de 218 anys, el "D. I. C." consagra com a conspirador de les seves manxetes grosserament xistoses.*

Si llegim els escriptors del Renaixement i fins de l'Edat Mitjana, trobarem indicis inqüestionables de l'afició dels clergues als acudits i les bromes escatològiques. Estem temptats de reproduir uns fragments de Rabelais, clergue fins al moll dels ossos, relatius al millor succedani d'allò que avui anomenem paper higiènic... Nosaltres som agraïts i corresponem al favor que ens fa el pudent collega declarant que no és un colomí, com sostenia Pantagruel, el millor substitutiu del paper de referència. El millor és un exemplar del "D. I. C."

Altrament, és particular el canvi que s'ha operat en la mentalitat catalanista dels homes de l'extremissima dreta. A principis del segle actual, ells, els homes del "Cu-Cut" — d'aquell "Cu-Cut" vermellós que algú va comparar a determinades secrecions que no és del cas anomenar — varen descobrir que la insolència borbònica, que retolava cert lloc amb un lema allusiu al nostre Consell de Cent, podia ésser objecte d'una contraofensiva, tardana, però eficaç. A iniciativa dels catalanistes de dreta, hom decidí, i el costum va perdurar molt temps, anomenar "Can Felip V" al lloc que Felip V, per escarni de les nostres coses denominà "número cent". Un catalanista d'aleshores s'indignaria si algú pronunciés davant d'ell, el mot "cent" amb la segona intenció felipesca. I heu-vos ací que, avui, un periòdic, que, ultra el seu reaccionarisme abrandat, pretèn ésser exponent d'una tendència catalanissima, dintre els elements ultramontans — tendència que mereixeria els nostres màxims respectes si fos sincera i sostinguda — per tal de ferir la nostra susceptibilitat no s'està de manllevar l'humor del monarca que, en opinió de Francesc Matheu, "flestoma avui sota les socarrades voltes de l'infern"...

Heu-vos ací com el "D. I. C.", volent fer gràcia, incorreix en dues abominacions. Primera: ressuscita un malèvol joc de paraules que irrita i ofèn la dignitat catalana. Segona: empra, per a fer barrila, la iniciativa d'una ànima domiciliada a l'infern, segons un bon catòlic com Matheu.

M'assembla, "D. I. C.", que tu no aniràs al cel dels gossos. El millor dia caldrà que et fem agafar pel carretó.

SCARAMOUCHE.

—Això del conflicte de la Xina em té molt contrariat.
—A tu? I ara?
—Sí. Es que m'agafa sense quartos.

ELS "LAPPOS", TRIOMFANTS

Ha triomfat el moviment feixista a Finlàndia

Berlín. — Confirmen d'Helsingfors que ha triomfat el moviment feixista finlandès dels "lappos".

Notícies rebudes directament, a Londres, d'Helsingfors, comuniquen que el moviment "lappo" ha triomfat totalment.

Les milícies "lappos", que marxaven sobre Helsingfors, han entrat a la capital de Finlàndia, anant al davant els generals Wallanius i Kosola.

L'entrada dels feixistes a la capital ha estat vertaderament apoteòsica, essent acompanyats d'un nombrosa caravana de vehicles de totes classes i milers de camperols feixistes.

Les tropes vencedores han estat victorejades al seu pas en totes les poblacions.

L'exèrcit s'ha solidaritzat completament amb el moviment.

Miss Gow, mainadera del petit Lindbergh, la qual hom suposa que sap, de l'afer, més del que ha dit

Gros incendi a Cannes

UN CASINO DESTRUIT

Cannes, 8.—*Aquest matí s'ha declarat un incendi al Casino Sporting de Cannes, situat al carrer dels Belgues, en ple cor de la ciutat.*

El foc començà per l'escenari. L'alerta fou donat per unes dones que estaven fent la neteja de l'establiment. Els bombers, que hi acudiren immediatament, han passat més de tres hores per a isolar el foc, aconseguint-ho després de molts treballs.

CONSELL DE MINISTRES A FRANÇA

Laval presidirà la comissió franco-alemanya

París. — Els ministres s'han reunit en Consell sota la presidència del senyor Doumer, president de la República.

El senyor Tardieu, president del Consell, ministre de Negocis Estrangers, ha posat als seus collegues al corrent de les seves conversacions internacionals.

Proposat pel senyor Tardieu, el senyor Laval, ministre del treball, ha estat encarregat de presidir la comissió franco-alemanya.

El senyor Flandin, ministre de Finances, ha posat als seus collegues al corrent de la discussió del pressupost, actualment discutit a la Cambra.

—Els negocis van molt malament. A la botiga hi perdo dos duros cada dia.
—I per què no la plegues?
.. Caram! I de què menjaria jo?

Demà, començarà

la humanitat

la publicació de les planes

LES ARTS

que seran un resum de la vida artística de la nostra terra

memoriaesquerra.cat — La Humanitat [Barcelona, 1931-1939], 8/3/1932, pàgina 1